

**CONSELL NACIONAL PSC**  
**29 de març de 2008**  
**Intervenció del primer secretari, José Montilla**

Bon dia companyes i companys,

El passat nou de març, fa només vint dies, els ciutadans de Catalunya van prendre la paraula en llibertat i ho han fet amb una elevada participació.

I per desena vegada consecutiva els catalans han donat el seu suport majoritari a les candidatures del PSC a les eleccions generals.

Una vegada més els ciutadans del nostre país han fet efectiu el seu dret a decidir.

El prop d'un milió set-cents mil vots rebuts per les candidatures del PSC són el nostre màxim resultat històric.

Només l'any 82 vam assolir un pes relatiu equivalent –el 45 %-, però en aquesta ocasió hem obtingut una distribució territorial molt més homogènia.

En primer lloc hem refermat la nostra majoria a totes les circumscripcions, amb increments del percentatge de vot que oscil·len entre els cinc punts a Barcelona i els nou punts a Tarragona.

Aquesta millor presència territorial, expressada en diputats, ens ha conduït a resultats inèdits com l'obtenció del quart diputat de Tarragona o el tercer de Girona, que mai havíem obtingut.

Hem reforçat la nostra presència en el territori constituint-nos com la primera força política a 35 de les quaranta una comarques.

Els increments de suport popular oscil·len entre els 16 punts percentuals del Baix Ebre i els 3 punts percentuals del Baix Llobregat. Una evolució que ha fet

confluir tots dos territoris a uns resultats molt semblants –totes dues comarques amb més del 50 % de vot socialista-.

Aquest fort increment a tot el territori i la convergència en els nivells de suport popular s'expressa encara amb major claredat a l'analitzar els resultats a nivell municipal.

El PSC va ser la primera força política a 164 municipis a les eleccions generals de l'any 2000. A l'any 2004 ho vam ser a 315 municipis. I aquest passat nou de març ho hem estat a 511, sobrepasant per primer cop la presència territorial de CiU.

Aquesta penetració electoral ha tingut lloc, amb especial intensitat, en els municipis més petits. Per primer cop son la força política més votada en els municipis de menys de 2.000 habitants -amb el 34 % dels vots-.

A la llum d'aquests resultats i en el context del cicle electoral de les eleccions autonòmiques i municipals de 2006 i 2007, el suport electoral dels socialistes és, socialment i territorialment, el més homogeni del mapa polític català.

Per això podem afirmar que el PSC és avui, més que mai, el partit “nacional” que vàrem somiar fa trenta anys.

Aquest resultats tenen un rellevància evident per al PSC i ens exigeix un exercici ineludible de responsabilitat i de lideratge.

Però aquest resultats, importants en termes catalans, tenen també una rellevància especial en el context dels resultats electorals del socialisme a tota Espanya.

Mai com en aquestes eleccions generals l'aportació de Catalunya ha estat tan decisiva per a conformar la victòria global dels socialistes.

Amb vint-i-cinc diputats, Catalunya és la segona Comunitat en aportació de diputats al grup socialista al Congrés –tan sols darrera les vuit províncies andaluses que aporten 36-.

I el que és encara més rellevant, el diferencial de diputats amb el PP a Catalunya -17 diputats- és el més important de tota Espanya, seguit d'Andalusia amb 11 i el País Basc amb 6.

L'evolució del suport electoral no és homogènia a tota Espanya – hem millorat resultat a 39 províncies i hem empitjorat a 13- el que sens dubte també ens obliga a reflexionar sobre les circumstàncies específiques que han afectat a cada territori.

En aquest sentit vull avançar dues consideracions que crec que cal tenir presents.

D'una banda el PP ha demostrat la seva capacitat de penetració i la consolidació del suport entre els sectors urbans i les classes mitges (com també van confirmar a les passades eleccions municipals i autonòmiques en alguns territoris).

D'altre banda el PP ha sabut erigir-se com el millor valedor de certs interessos territorials, com per exemple a Múrcia, València o Madrid.

Crec que son aquestes les pautes interpretatives que cal considerar per explicar l'evolució electoral en molts territoris i no les reiterades referències a les tensions identitàries de la passada legislatura.

Només així es poden explicar comportaments divergents que d'una banda ens permeten millorar resultats a onze Comunitats Autònomes, però de l'altra retrocedir en unes altres sis.

Faig referència a aquestes dificultats, perquè estic convençut que encara podem avançar més en el conjunt d'Espanya, si som capaços de sintonitzar millor amb

un electorat sociològicament proper i electoralment fronterer amb el PP –com també ens succeeix amb CiU a Catalunya-.

Però aquestes consideracions no ens han de impedir constatar el resultat fonamental d'aquestes eleccions, que ha estat l'ampliació de la majoria parlamentària del grup socialista a les Corts. El que és motiu de satisfacció compartida amb els socialistes de tota Espanya.

Ja sabeu que a alguns comentaristes els hi agrada fer interpretacions sobre la hipotètica incomoditat d'alguns companys socialistes d'Espanya pels nostres extraordinaris resultats. I encara més, els hi agrada establir debats sobre el veritable propietari dels resultats del PSC.

Crec que més aviat són obsessions d'aquells als que no els hi ha agradat els resultats.

Perquè els vots són en primer lloc dels votants.

I els vots que hem rebut els socialistes a Catalunya han estat:

vots per les candidatures del PSC,  
vots pel projecte de govern que compartim amb els socialistes de tota Espanya,  
i també vots al President del Govern d'Espanya José Luis Rodríguez Zapatero.

D'altre banda em pregunto ¿a quin socialista de mena li pot incomodar que el PSC hagi contribuït decisivament a fer possible la victòria socialista a Espanya?

No crec que els irritats o desconcertats estiguin entre les files socialistes, més fàcilment me'ls imagino entre el líders del PP o de CiU.

.....

Com us deia crec que son nombroses les raons que orienten el vot dels ciutadans a cada contesa electoral.

Però també es cert que cada procés electoral està afectat per factors que determinen i orienten el vot.

En aquest sentit crec que han estat tres les raons principals de la victòria del PSC el passat nou de març.

- Primer, la valoració de l'acció del govern d'Espanya i del seu President, José Luis Rodríguez Zapatero
- Segon, el lideratge del PSC en el govern de Catalunya i als governs locals.
- I en tercer lloc l'encert en la campanya, les propostes electorals i els candidats i candidates.

La valoració positiva que molts ciutadans han fet de l'acció de govern haurà estat per a molts opinadors una lliçó de maduresa política.

Perquè els ciutadans han sabut destriar el que han estat les orientacions generals de les polítiques, d'aquells conflictes puntuals generats per l'execució de l'obra de govern o pels dèficits històrics d'infraestructures.

Els ciutadans han reconegut i recolzat la tasca d'un govern:

que va encetar la legislatura donant un tomb copernicà a les formes de l'acció política, fent valer la paraula donada als ciutadans i traient un país d'un guerra il·legal i profundament equivocada.

D'un govern amb vocació social que ha fet avançar l'Estat del Benestar amb l'atenció a la dependència i millorant les pensions.

Un govern que ha fet avançar les llibertats individuals i que ha promogut amb ambició la efectiva igualtat de gènere.

Un govern que ha impulsat el creixement econòmic i ha sanejat les finances públiques.

I recolzant també un govern que ha impulsat amb fermesa l'aprofundiment de la realitat territorial plural d'Espanya.

Com us deia, la segona raó que ha influït decisivament en la decisió dels ciutadans de Catalunya ha estat el lideratge al govern de Catalunya i als governs locals que protagonitza el PSC especialment durant aquests últims quatre anys.

Els ciutadans han valorat positivament el que ha significat el nou govern catalanista i de progrés.

Una etapa que ha permès donar un pas històric a l'autogovern de Catalunya amb l'aprovació de l'Estatut.

Un període d'acció de govern que, després d'anys d'inacció, ha reforçat els serveis públics bàsics, els equipaments i les infraestructures:

més mossos, més mestres i més metges; però també més equipaments judicials, més carreteres, més metro i més habitatge públic.

En definitiva una etapa de govern que s'ha beneficiat decisivament de la confluència d'objectius entre dos governs –els de Catalunya i d'Espanya– encapçalats pels socialistes.

Aquest fet històric, inèdit a la nostra democràcia, ha estat profundament valorat pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

És aquesta una experiència reeixida, que més enllà dels conflictes puntuals, estic convençut que encara ha de donar els seus millors fruits.

I en tercer lloc us deia, que aquests resultats històrics, també han trobat el seu fonament en una intel·ligent campanya electoral que ha sabut formular les preguntes encertades als ciutadans.

Primer sobre quin projecte de progrés desitjaven per aquest país. I els ciutadans han escollit majoritàriament el nostre projecte de desenvolupament i cohesió social. Un projecte fonamentat en l'ambició, l'optimisme i la confiança a les capacitats col·lectives.

I en segon lloc hem interrogat als electors sobre ¿qui havia de liderar aquesta nova etapa en el govern d'Espanya?, i ¿quina força política catalana podia ajudar millor a fer realitat aquest lideratge?.

Davant d'aquests interrogants els catalans han respost amb claredat: José Luis Rodríguez Zapatero i Partit dels Socialistes de Catalunya.

.....

Aquestes son al meu entendre les tres raons principals de la victòria del PSC.

Els catalans han parlat i han expressat la seva veu a les urnes.

Ara, els socialistes catalans, en tant que força majoritària, tenim la responsabilitat d'interpretar i donar resposta a les demandes dels ciutadans.

**En primer lloc els ciutadans ens han demanat aprofundir el projecte de progrés econòmic, cohesió social i eixamplament de llibertats que ha liderat José Luis Rodríguez Zapatero.**

Un projecte de progrés que ara es desenvoluparà en un context econòmic internacional més complicat, més complex. Caldrà continuar apostant per millorar la competitivitat del sistema productiu, la millora de l'ocupació i aprofundir la internacionalització de l'economia.

Un projecte que vol continuar enfortint el nostre sistema de protecció social.

Un projecte que en definitiva vol eixamplar les capacitats i les llibertats dels homes i dones per fer efectiu un exercici més ple de la ciutadania.

**En segon lloc, els ciutadans ens han demanat que impulem, amb el govern d'Espanya, els acords per assolir els objectius de desenvolupament de l'autogovern compartits majoritàriament per la societat catalana.**

Poques setmanes abans de les eleccions vaig tenir ocasió d'expressar a Madrid l'agenda de qüestions que afecten al nostre autogovern.

El que aleshores vaig expressar com un decàleg el podríem sintetitzar en tres objectius fonamentals:

- Primer, el ple desplegament de l'Estatut. Ja sabeu: rodalies, aeroports, agència tributària...
- Segon, l'establiment d'un nou sistema de finançament més just i transparent. Un sistema que contempli de forma realista l'actual distribució de competències entre les administracions i que formuli uns mecanismes de solidaritat clars i compartits.
- I tercer, executar els acords d'inversió, en infraestructures de l'Estat a Catalunya, derivats de la disposició addicional tercera del nostre Estatut d'Autonomia.

Aquests són les qüestions bàsiques, que amb moltes altres hauran de tenir resposta durant aquesta legislatura.

Qüestions com per exemple la publicació de les balances fiscals, que en les seves diferents formulacions han d'aportar major transparència a l'exercici de solidaritat que practiquem les comunitats amb més recursos.



I he de dir que ningú ha d'estar intranquil per aquest exercici de maduresa política, propi d'un estat amb vocació federal. Però tampoc s'han de generar falses expectatives sobre el paper de les balances fiscals en la definició del futur model de finançament.

Aquesta és una altra discussió, que fonamentalment s'ha guiar pels principis expressats en el nostre Estatut.

**I finalment els ciutadans ens han traslladat en aquestes eleccions la responsabilitat de representar i liderar el catalanisme polític.**

El PSC és avui l'expressió més sòlida del catalanisme integrador.

Aquest ha estat el nostre objectiu des dels moments de la unitat socialista, ara farà aviat trenta anys. Hem treballat sempre per poder exercir aquesta responsabilitat i estem preparats per a fer-ho.

Cap altra força política catalana manté una presència tan majoritària, estable i homogènia en el conjunt del cicle electoral.

Per tant, el nostre partit està en condicions objectives i té la responsabilitat davant la societat de liderar la centralitat del catalanisme polític.

.....

Aquestes son les demandes que crec que ens han fet els ciutadans. Estem al davant d'una oportunitat històrica pels homes i dones de progrés del nostre país. I estic plenament convençut que estem preparats per donar-hi resposta.

Per fer-ho disposem de tres eines fonamentals:

**La nostra primera eina és un govern de progrés a Espanya** del que formen part i del que també ens sentim responsables.

Els diputats i senadors del PSC son la primera i més clara expressió d'aquest compromís en la definició de les polítiques que guiaran al govern d'Espanya.

El PSC serà partícip de l'acció del govern d'Espanya, però no a través de quotes, parts o porcions en el càrrecs, sinó incidint en totes i cadascuna de les qüestions que afecten als interessos dels ciutadans de Catalunya.

I no tinc cap dubte que els diputats i senadors del PSC treballaran per fer avançar les polítiques de l'Estat de forma coherent amb els objectius compartits majoritàriament per la societat catalana i representats pel govern de Catalunya.

Estic plenament convençut que és factible i que nosaltres ho sabrem fer possible.

L'èxit en aquesta tasca és la millor garantia per consolidar la confiança que els ciutadans ens han expressat a les urnes.

**La nostra segona eina és el govern de Catalunya**, que és el instrument primordial per fer realitat el projecte catalanista i de progrés que liderem els socialistes.

Per això manté plena vigència l'aposta estratègica que vàrem realitzar fa quatre anys per fer confluïr en un pacte de govern les tres forces de progressistes de Catalunya.

Aquest darrers quatre anys ja han permès constatar la transformació de les polítiques del país. I les oportunitats que s'obren en el futur immediat -amb el desplegament de l'Estatut- ens refermen en la voluntat de consolidar aquesta estratègia.

En aquest sentit estem compromesos plenament amb estabilitat del govern. Un objectiu aquest compartit plenament amb els nostres socis.

Alguns, desesperats per intentar desestabilitzar el pacte de govern d'Entesa han volgut interpretar els resultats electorals del passat nou de març com una expressió del cost que pels nostres socis té l'actual acord de govern.

Però l'anàlisi del cicle electoral de les eleccions generals dels anys 2000, 2004 i 2008, el que veritablement posa de manifest és la profunda pèrdua de pes relatiu de les forces conservadores (CiU i el PP) que redueixen el seu percentatge de vot en vuit i sis punts percentuals respectivament.

Es a dir, que des del primer pacte de govern de les tres forces progressistes de novembre de 2003 els conservadores han reduït els seu suport electoral a les eleccions generals en 350 mil vots, i les forces de progrés l'hem incrementat en 680 mil.

**I la tercera eina que disposem els socialistes és la nostra pròpia organització política: és el Partit dels Socialistes de Catalunya.**

Com us deia, el PSC ha assolit el seu major grau de implantació social i territorial. El nostre és avui un partit fort, ampli i obert; però el lideratge que ens demana ara la societat ens exigeix millorar la nostra capacitat de representació, relació i mobilització.

Trenta anys després de la Unitat el nostre partit ha de donar un nou salt endavant per expressar plenament la pluralitat de la societat i liderar el catalanisme polític.

L'onzè congrés, que convoquem en aquest Consell Nacional pel proper mes de juliol, és una oportunitat que hem d'aprofitar col·lectivament per impulsar el socialisme i liderar el catalanisme.

Això ens exigeix realitzar durant aquests propers mesos un exercici de reflexió i debat, que no s'ha de limitar a la introspecció de les nostres agrupacions, sinó que ha d'estar obert i atent a la diverses realitats econòmiques, socials, culturals i territorials d'aquest país.

De la nostra capacitat per auscultar la realitat social, per identificar els neguit i els conflictes, però també les ambicions i les expectatives dels ciutadans dependrà l'encert de les orientacions polítiques que decidim.

Com diu l'encapçalament de la nostra ponència marc, ha arribat l'hora del socialisme catalanista i federal.

Trenta anys després de la unitat estem més preparats que mai per expressar els valors del socialisme democràtic que compartim en un projecte polític per a la majoria de la societat catalana.

Us animo a treballar colze a colze i sense defalliment per fer avançar el nostre país pel camins de la llibertat, la igualtat i la solidaritat que ens condueixin a un futur de progrés col·lectiu i plenitud personal.

Moltes gràcies.